

Yaşıyoruz 4

– Lütuf VELİ · 25 Ekim 2010

Cengizle bu gizemli kişi sohbet ederken köpek kaybolmuştu.En azından sahibinin güvende olduğunu hissetmiş olacak ki onları yalnız bırakmıştı.Cengiz zaman zaman konuşurken çevreye bakıyordu.Bunu farkedenden adam,

-Hayırdır birini mi bekliyorsunuz,yoksa başka ziyaretçiler mi var.

-Yok ,ziyaretçi değil de...

-Eee,ne ozaman durmadan etrafı gözlüyorsunuz.

-Köpeği merak ettim de...

-Haa o mu,o sağda solda gezinir biraz.Sonra gelir beni bulur.Hem şimdi seninle sohbet ettiğimi gördü ya bir süre bizi rahatsız etmez.

-Sizin köpeğiniz mi,siz mi yetiştirdiniz.

-Yooo,o da benim gibi gariban biri.Birbirimize kanımız kaynadı,o gün bu gün beraberiz.

Köpek muhabbeti canını sıkmışa benziyordu bu gizemli adamın,

-Hayırdır,köpeği konuşmak için mi geldin buraya ?

Cengiz adamın sözünden kızgınlığını hissetmişti. -Yok,onu değil elbet ama onun da bir hikayesinin olabileceğini düşündüm de,kusura bakma,diyerek ortamı yumşatmaya çalıştı.

-Afedersiniz,asıl sizden konuşmak istemiştım.Sahi gecenin üçünde ne arıyordunuz o çınarın altında...

-Uzun hikaye,istersen hem kasabaya doğru yürüyelim hem konuşuruz.Bitmezse çorbamızı kaşıklarken sohbete devam ederiz.

Hırpani görünömlü bu adam ,konuşmasını bilen ,hayli kültürlü mürekkep yalamış birine benziyordu.Konuşmalarıyla ,tavırlarıyla adap erkan bilen bir beyefendi havası vardı.Cengiz o kısa sürede bunları aklından geçiriyordu ki adam konuşmaya devam etti.

Şimdi merakın,ben kimim...İnan kim olduğumun önemi yok.Şu kadarını söyleyebilirim ki hayatın her tür çirkefini yaşamış,boğazına kadar batmış çıkmak için çabaladıkça kahrolmuş biriyim.Hikayemi dinlemeye hazırsan,yüreğin elverirse dinlemeye sana bir bir anlatacağım.Ama tek isteğim var ,o da sakın ola ki bunları,duyduklarını not alma,kaydetme...çünkü başın olmadık belalara girer... Konuşmalar uzatıkça şehir yaklaşmış artık şehrin ilk evlerini geçmişler yavaş yavaş merkeze doğru yürüyorlardı.Bu gizemli kişi birşey hatırlamış gibi Cengize döndü ve,

-Sahi,daha tanışmadık bile ...derken elini uzatmıştı Cengize.

-Ben...dedi ve hatırlamak istercesine ismini duraksadı.Sonra ``Cengiz`` dersin sadece.Şaşıрма sırası Cengizdeydi.

-Ya ,diyebildi sadece.Ama benim de adım Cengiz...

Gülüştüler birbirlerine bakıp.

Şehrin merkezindeki çamlı kahve mıntıkasına gelmişlerdi sohbetleri sürerken.Burası her türden insanın bulunduğu siyasetin kalbi,şekillendiği bir yerdi.Geçmişten gelen bir özelliği vardı.Gerçi şimdilerde daha çok işsiz avare gençliğin ve evden kovulmuş yaşlıların,simsarların,kasketlilerin takıldığı yer olsa da hala arka sokak kahvelerinde siyasetin her tür ayak oyunlarının planlandığı yer olma özelliği vardı.

Birer tabure çekip oturdular sessiz bir köşesine de gelenler geçenler bu iki adamın birlikte oturmasına dahası sohbet etmesine anlam veremiyordu.Gelip geçerken tuhaf bakışlar,acıyan gözler dikkatini çekiyordu Cengizin.Oysa diğer Cengizin umrunda bile değildi,gelip geçenler ve yaralayıcı bakışlar.Çünkü etrafından geçen insanların nicesini tanımış riyakarlıklarını yaşamıştı hayatının o çalkantılı dönemlerinde.Cengizin rahatsızlığını hissetmişti ve,

-Eğer benimle görünmek sizi rahatsız ediyorsa ,edecekse kalkabilirsiniz Cengiz bey ,dedi.Kızdığını belli etmişti bu gizemli adam.Cengiz mahcubiyetini belirtmek için.

-Özür dilerim,yanlış anlamayın.Ancak bu insanların bakışı rahatsız etmiyor mu sizi.Şahsen ben rahatsız oldum.İnsanlardan uzak bir yere gitsek ,başbaşa kalabileceğimiz nefes alabileceğimiz,sohbetimize devam edeceğimiz.

-var mı öyle bir yer,ben yıllarca hep öyle bir yer aradım durdum.Tam buldum derken ve gecenin bir vakti sen çıktın karşıma .Hem de kafama sigara çakmak atarak.Gülmüştü bu son cümlesinin ardından.

Anlaşılan bu adam mizahı da seviyordu.Ancak Cengiz birkaç kezdir aynı muhabbet tekrar edince bozulmuş,gülememişti bu kez.Durumu kurtarmak adına bu gizemli adam,

-Kızma canım,espiri olsun diye söyledim.Her neyse istersen önce senden başlayalım.Sen kimsin,ne iş yaparsın ,o ev senin evin mi...

Cengiz adamı sorgulamak,bu gizemli yaşamı tanımak isterken herşey tersine dönmüş,şimdi kendi yaşamı sorgulanıyordu.Ne yapacaktı,anlatacak mıydı tüm yaşadıklarını ve yaşamakta olduklarını yoksa susacak mıydı.Düşündü bir süre anlatıp anlatmamak arasında git geller yaşadı.Sonra.

-Ama seni dinleyecektik...Beni boşver kendi yağında kavrulan biriyim işte.Belki senin hikayenden sonra beni de dinleriz....

-yoo,dedi adam.Yok dostum,sen kendini anlatmaktan kaçınırken.Ben niye anlatayım kendimi.Demekki bana güvenmiyorsun.Benim sana güvenmem için bir sebep var mı...

Cengiz düşününce adamın haklı olduğuna karar verdi.

-O zaman önce çorbalarımızı içelim sonra o çınarın altına gider sohbetimize devam ederiz.

-Tamam dedi adam.Çorbalar yudumlanırken tek kelime etmedi ikisi de.Zaman zaman göz göze gelip tebessüm ettiler birbirlerine...Tam kahvaltılarını bitirip kalkacakları zaman lokantanın çırağı bağırdı.

-İçeri köpek girdi,köpek...derken korkudan masanın üzerine çıkmıştı adam.Köpek usulca açık olan kapıdan girmiş ve adamın yanına gelip oturmuştu bile.

-Korkmayın ,dedi...ikisi birden korkmayın.Köpek bizim köpeğimiz eğitilidir.Bu son cümle lokantadaki tüm insanları rahatlatmış en çok da çırağı bulunduğu yerden indirmişti.